A QUÈ JUGUEN?

Vaig entrar en una habitació fosca, d'ambient d'estafa i aparences. En un racó, hi havia quatre homes asseguts al voltant d'una taula vella però resistent, concentrats en allò que semblava un joc. M'hi vaig acostar sense fer soroll i n'intentava observar quines eren les normes.

El joc es deia "El Sistema". Un d'aquells homes començava movent la seva fitxa –una caixeta buida- pel recorregut marcat per privatitzacions i tisorades, però, de tant en tant, es desviava del camí i entrava en una casella fosca d'on en sortia amb la caixeta plena. El recorregut era ple de bifurcacions on havia de decidir-se entre un camí ple de caselles fosques o un camí llarg ple d'icones corresponents a sanitat, educació i cultura. Quan un jugador acabava el recorregut, un altre iniciava la partida amb la seva caixeta –que començava buida i acabava plena-, mentre els altres s'ho miraven sense fer cap comentari. Em va semblar curiós que tots els jugadors fessin el mateix en totes les partides, desviar-se cap a les caselles fosques.

Em vaig estar hores i dies mirant com jugaven. Semblaven no avorrir-se, ans tot el contrari, fins i tot celebraven les partides on les monedes de la caixeta sobreeixien. Penso que, o no vaig acabar d'entendre el joc o bé era molt perillós. Les fitxes acabaven el recorregut sense haver propiciat cap canvi, tot seguia igual, tan sols la caixeta s'omplia.

Vaig voler participar en el joc, però les seves cares van fer que em repensés. Crec que la meva mirada de polítiques d'igualtat social, sous dignes i anticorrupció els inspirava desconfiança i recel. A més, tenia la sensació que aquells homes feia anys que jugaven junts, estaven ben acomodats a les seves poltrones, i que no tenien cap intenció d'abandonar-les, no almenys fins que deixessin de treure'n fruit. Si hi volia entrar, hauria d'abandonar els ideals que m'havien donat el suport del poble però tenia la sensació que, si no els seguia el corrent, seria un simple espectador de la democràcia.

LLUM